

k § 1327 obč. zák., ano nejde o výživu, na kterou žalobce proti usmrcené manželce měl po zákonu nárok. Ustanovení § 796 obč. zák. nepřichází tu vůbec v úvahu, poněvadž nejde o zaopatření žalobce z pozůstalosti jeho manželky. Vývody dovolání, jimiž dovolatel poukazuje k tomu, že při výkladu, jež ustanovení § 1327 v napadeném rozsudku v souhlase s judikaturou nejvyššího soudu dal soud odvolací, byl by na tom lépe automobilista, který usmrtil člověka, než ten, který ho jen zranil, a že proto každý automobilista by hleděl raději usmrtili než zraniti člověka, což by se zajisté přičilo právnímu citění, mohou snad býti závažné pro zákonodárce (de lege ferenda), by předpis § 1327 obč. zák. rozšířil tak, by se vztahoval i na případy jiné škody, než škody ze ztráty zákonné výživy, nemohou nic však změnit na jasném smyslu nynějšího předpisu citovaného §. Pokud jde o otázku, zda odvolací soud správně vystihl, že dovolatel své nároky na náhradu škody opřel jen o ustanovení § 1 zákona aut., nikoli též o předpisy občanského zákona o náhradě škody, není potřeba ji řešiti, poněvadž jde o nároky žalobcovy, které nelze pod ustanovení § 1327 obč. zák. podřaditi, neboť pod pojem nákladů nelze je zahrnouti, ano jde o náklady, které má žalobce jako otec svých nezl. dětí, nikoli však jako pozůstalý po manželce (čís. 9706 sb. n. s.). Poukaz dovolatelův na rozhodnutí čís. 386 sb. n. s. nemá významu, poněvadž toto rozhodnutí spočívá na jiném skutkovém stavu. Co do právní povahy žalobcova nároku na náhradu škody za vedení domácnosti a opatrování dětí usoudil soud odvolací správně, že nejde o náklady v § 1327 obč. zák. v první větě zmíněné, nýbrž o to, co žalobci jako pozůstalému manželu ušlo usmrcením jeho manželky ve smyslu druhé věty § 1327 obč. zák., neboť na právní povaze nároku, o který tu jde, nemůže nic změnit skutečnost, zda částky ty žalobce již vyplatil čili nic, ježto tím nestaly se částky žalobcem z toho důvodu již skutečně vynaložené takovými, na které žalobce podle první věty § 1327 obč. zák. má nárok.

Čís. 10453.

Nárok kupitele proti prodávateli nemovitosti na vyhotovení vkladné smlouvy tržové není způsobilým předmětem exekuce proti kupiteli.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1931, R I 964/30.)

Vymáhající věřitel navrhl, by k vydobytí peněžité pohledávky proti G-ovi byla povolena exekuce zabavením nároku dlužníka proti firmě K. na vyhotovení a na ověřený podpis kupní smlouvy o nemovitostech. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuci návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Předmětem navrhované exekuce jest nárok povinného, by poddlužnice, firma K., vyhotovila a svým ověřeným podpisem opatřila kupní

smlouvu o pozemcích, které povinný od ní koupil ujednáním z listopadu 1929. Vymáhající věřitelka zároveň navrhla, by poddlužnici bylo zapovězeno, kupní smlouvy na jméno povinného vyhotoviti a v ověřené formě podepsati. Jest především zkoumati právní povahu nároku, jehož zabavení bylo navrženo. Jest nepochybné, že tento nárok není pohledávkou peněžitou (§ 294 ex. ř.), ani nárokem na vydání nebo dodání hmotných věcí ve smyslu § 325 ex. ř. a že jej nelze zařaditi mezi práva vyznačená v §§ 333 a 334 ex. ř. Zbývá jen ustanovení § 331 ex. ř. o exekuci na majetková práva dlužníková, která nenáleží k pohledávkám. S hlediska § 331 ex. ř. bylo by onen nárok posuzovati jen tehdy, kdyby šlo o právo majetkové, o právo, jež má majetkovou hodnotu a může býti podle druhého odstavce § 331 ex. ř. zpeněženo buď o sobě nebo co do svého výkonu. Není-li tu těchto předpokladů, není exekuce ani podle § 331 ex. ř. přípustnou, neboť účelem každé exekuce jest uspokojení věřitele, třebas jen částečné (§§ 14, 27 ex. ř. a rozhodnutí čís. 4199 sb. n. s.), a je-li nepochybné, že tohoto účelu nemůže býti dosaženo navrhovanou exekucí, nelze ji povolit. Nárok povinného, by firma K. vyhotovila kupní smlouvu na jeho jméno a opatřila ji svým ověřeným podpisem, má sice význam pro smluvní strany, ale nemá objektivní majetkovou hodnotu a nemůže tedy býti zpeněžen ani prodejem podle § 332 ex. ř. ani vnučenou správou podle § 334 ex. ř., takže nemůže vésti k zaplacení pohledávky, kterou má vymáhající věřitelka za povinným. Stěžovatelka sama zdráhá se naznačiti, jak si představuje zpeněžení nároku, o jehož zabavení žádá, vysvětluje to tím, že nechce poskytnouti dlužníku a po případě i poddlužnici příležitost, zmařiti nebo zdržeti výsledek navržené exekuce. Takto se však zároveň zbavuje možnosti, by odůvodnila své stanovisko, že jde o nárok zpeněžitelný. Názor stěžovatelky, že návrh na zabavení řečeného nároku zahrnuje v sobě vlastně zabavení nároku na vydání nemovitosti samé, jest zřejmě nesprávný, neboť výsledkem exekuce, jak jest navržena, mohlo by býti jen, že by firma nesměla za trvání exekuce vyhotoviti kupní smlouvu na jméno povinného a opatřiti ji ověřeným podpisem, ale nic více. Podle toho nečelí exekuční návrh k uspokojení vymáhající věřitelky, nýbrž v podstatě jen k tomu, by dlužníku a poddlužnici byly činěny obtíže omezením jejich práv z kupní smlouvy, což účelem exekuce býti nemůže.

Čís. 10454.

Splatnost odměny za dílo nastává, nebylo-li jinak ujednáno, ihned po skončení díla, nikoliv teprve zasláním účtu objednateli se stanovením dne splatnosti. Skončením díla počíná i promlčení pohledávky.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1931, R I 1045/30.)

Proti žalobě o zaplacení za opravu auta namítl žalovaný kromě jiného promlčení zažalované pohledávky. Procesní soud prvního stáda žalobu zamítl, omeziv se na řešení otázky promlčení a, zjisti,